Ч. 140. Чернівцї, четвер, дня 9. (21.) падолиста 1895. Рочник XI.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Недїля“ виносить:
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграницї 15 рублїв або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і недїлю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

З ради державної.

(*Справа Люеґера. — Важні справи до полагодженя. — Тяжка ситуация*).

Відень, 17. падолиста 1895.

—о—

Суботішне засїданє палати посольскої було знов надзвичайно бурливе. Товчок до бурі і скандалів дали посли Діпавлї і Патай своїми наглими внесенями в справі розвязаня ради міста Відня. Розвязанє се, по їх гадцї, було противзаконне, бо рада міска ще не уконституовалась, коли вже єї розвязано. Декрет розвязаня був незручно уложений, бо за мотив до того подано суперечність межи радою а волею цісарскою. На сей темат говорили бесїдники pro і contra аж до знудженя, хоч властива причина цїлої акциї лежала ясно перед очима. Єї можна означити словами: правительство не хоче за нїяку цїну допустути антисемітів до управи Відня і думає при нових виборах побідити сторонників Люеґера. Показалось при тім, що антисеміти позискали для себе 8 християньских социялів з клюбу Гогенварта, на котрих чолї станув амбітний бар. Діпавлї. Скандали, то є дикі крики з ґалериї почались доперва при річи Люеґера, котрий без пощади і не перебераючи в словах накинув ся мокрим рядном на новий кабінет і лїбералів. Дістались тяжкі обиди ґр. Баденїому і Ґляйспахови, послам Зісови і Коппови. Люеґер кпив собі формально з всїх, уважаючи і кабінет і лїбералів простими слугами жидівско-капіталїстичної кліки. Коли Люеґер скінчив, піднялись на ґалериї крики і виски, продовжаючі ся до 10 мінут. Президент перервав засїданє і велів опорожнити другу ґалерию. Розходячі ся зрітелї кричали своє приглушаюче: hoch Lueger, махали хустинами і капелюхами. Ба і перша ґалерия (хоч дуже поодиноко) взяла участь в тій демонстрациї, а тогдї велів президент (без потреби) і тую ґалерию опорожнити.

Але менче з скандалями. О їх не розходить ся і они не рішать дїла. Суть річи лежить в питаню, що буде дальше? Чи буде могла палата посольска в таких обставинах взятись до позитивної роботи? Опозиция перейшла в фазу обструкциї, практикованої за часів коалїциї. А тут в недалекій будучности треба буде приступити до порішеня так важних справ, як: реформа виборча, угода з Залитавщиною, справа ческа, ба і справа антисемітска, що вкоренилась у суспільности віденьскій дуже глубоко. Можна сподїватись, що робітники віденьскі розпічнуть акцию, як лиш реформа виборча стане на порядку дневнім. Против угоди з Угорщиною виступить богато елементів в нинїшній палатї посольскій. Виступлять імовірно: Молодочехи, антисеміти, ба, в части і аґраристи з прочих клюбів, не виймаючи польского. А і справа ческа висить над всїм немов меч Дамокля. Чехи причаїлись на хвильку перед виборами соймовими, але по виборах виступлять з більшою силою. Они не можуть зійти нинї з становища свого, т. є. жаданє повної автономії для країв ческої корони. Їх тероризує Омлядина. А чи можна Чехам дати їх державне право? Вкінци не віримо в то, щоб антисемітизм підляг у Відни. Він обгортає чимраз ширші круги. Духовеньство, урядники, промисловцї дрібні, робітники, властителї каминиць — все то напоєне духом антисемітским, всї они бачать в Люеґері свого Мойсея, що мав їх вивести з неволї жидівської. Струї сеї не годні спинити нїякі средства нагальні. Відень нїмецкий, — се оклик дня — не дасть ся стерорисувати польскому президентови. Справа антисемітска починає набирати кольориту національного, а се дїло дуже небезпечне. Нове правительство має проте дуже тяжку задачу до довершеня, а тут показалось

---

14)

ПЕРШІ ЗОРІ.

ПОВІСТЬ.

Написав Теодот Галїп.

(*Дальше*)

— Мамцю! Один канарок уже готов! — обізвала ся Ірина до матери. — Але й шовк уже вийшов.

— А ти не могла взяти, як ішла зі школи?

— Якось забула, забалакала ся з Тоською — відповіла дочка. Під школою розуміла панї Матушиньска дівочий інститут, в котрім її Ірина доповняла своє знанє під проводом випробованих учителїв.

— Але-ж бо ми сегодня насьміяли ся мамцю! — продовжала дївчина і справдї зареготала ся. — Що то було!

— Ну, що таке?

— Прийшов новий учитель історії! Що ми за сьміх мали!

— Ну, та говори вже! — Мамця спостерігала, що дочка щось не дуже хоче виїзджати з бесїдою.

— Прийшов новий учитель історії... але то так сьмішно було!... ну молоденький такий, майже як отсей... Білецкий... Що то за кумедия провадила ся цїлу годину!... Ну, війшов він у клясу дуже поважно, уклонив ся нам з десять раз, потім клясовій панї, тай щось сюди-туди і почервонїв. Став на катедрі, виймив хусточку, а все червонїє, аж став як бурак! Бере він, щось дивить ся у клясову книгу чи що, опісля на клясу, та такий став радненький, що ну! Нарештї зачав щось балакати про значінє історії, сказав кілька речень і знов лишень усьміхаєть ся. Чуємо ми, клясова панї покашлює, ще, гадаємо, прочитає єму казанє! І оттак, аж вибила година...

— Тень-тень, аби минув день! Так? — сказала мати нїби дуже байдужно. — Але що-ж то було! Тут щось мусїло бути не так.

— А-якже — сповідала ся Ірина. — То всему винна одна, що її звуть Зісі. Ох, яка-ж то комедиянтка! Але й така красна, мамцю, йой!

— Ну, що-ж ви робили?

— Я властиво нїчого не робила; я мала тихо сидїти і заслонивши чоло рукою жалїбно дивити ся на него — сьміяла ся Ірина. — Так нас учила Зісі, кожду щось инькше; треба, каже, єго розжалобити...

— А та ваша Зісі тимчасом що робила?

— Я не бачила. Вона нам лишень сказала по годинї, що професор, як вона лишень схоче, оженить ся з нею.

— Гай-гай, дасть він вам!

— Е, що! Коби ви її коли узріли, що то за дївчина та Зісі! Носить якісь нїби-хлопячі черевики, тропає ногами як жовнїр і каже: „Дївчата, тепер такий час надходить, що чоловіки станут жінками, а жінки чоловіками. то будем жити!“ — Над всїма верховодить. Сяде на лавку та все оповідає. Сегодня рано сказала: „Тепер мусимо ми, дївчата, іти в свати, бо хлопцї чомусь не хотять женити ся. Ану, котра вгадає, чому?“

— А диви, яка цїкава! Але вона се не зле сказала, що мужчини не хотять женити ся! — сказала мати. По хвили додала: — Ага, я вже хотїла тебе оногди просити. Ти, Ірино, уважай, не дуже вдавай ся з тим Білецким, особливо як де перед людьми. Бо на що? По першім то тобі може пошкодити, а по другім хлопець ще може собі щось уроїти, а з того лишень неприємности бувають...

Ірина схилила ся знов над рамцями і нїчого не відповіла. Вона трошки поблїдла. Її глубоко вразили материньскі слова, особливо те холодне, розумне, само собою понятне: „з того неприємности бувають!...“ — Справдї? Більше нїчого?

— Страх, як мати погано виразила ся, як не по-людски! І як мати менї вже довіряє! Усе бачила, а мовчала, а наослїд нї слова докору, нї сварки, нїчого — де там?.. „Прошу.. не вдавай ся... особливо перед людьми...“ Дуже се погано сказано!

— Нї, на злість матери не покину Циля! Я не така, як мама гадає. І на що менї єго покидати? Він мене любить, я єго також буду любити. — Але коли з тої любови нїчого не вийде? Може вона справдї могла би пошкодити? Може мати добре зробила, що бодай сяк-так нагадала? — Нї, нї, справдї, треба бути обережною. Циль нїчим не є, нїчого не має, нї становища нї поваги нї років! — Зрештою, треба перестати єму робити надії. Я єму властиво жадних надій не подавала, ми ледви кілька разів виділи ся. Він ще не може мати жадних претенсий. Те, що я єму сказала „люблю“, нїчого не шкодить. Я єго справдї люблю, і коли би він лишень залишив гадку про якусь

при послідній Люеґеріяді, що не всі члени кабінету зручні в своїх промовах. Нам видаєсь навіть, що якась закулісова сила працює над тим, щоби при помочи скандалів здискредитувати правительство. Можна би вправді припустити, що ґр. Бадені в найгіршім случаю розвяже парлямент. . . Але чи новий парлямент буде ліпший? В новім парламенті засядуть антисеміти, национали німецкі і християньскі социяли в більшім як до тепер числі. Лівиця ліберальна змаліє, а она піддержує ґр. Баденього нині без всякої резерви. Прочі сторонництва не змінять ся вправді, але і не змінять ситуациї.

Перегляд політичний.

—o—

Сими днями мають відбути ся вибори до ческого сойму. Молодочехи видали відозву до виборців, в котрій заявили, що все будуть вступати ся за ческим державним правом, за розширенем круга діланя ческого сойму, котрий одинокий повинен представляти населенє Чехів, так як угорский сойм представляє лише населенє мадярске. Старочехи зрекли ся уділу в виборах і тим самим щезли з арени політичного житя; тепер они ані в раді державній ані в соймі ческім не будуть мати своїх заступників. В своїй відозві они заявили, що хочуть злишити одвічальність за веденє політики на Молодочехів, отже сї будуть або раціонально провадити політику і все їм удасть ся, а тоді Старочехи уступлять їм всюди, або знов молодоческа політика не принесе сподіваних плодів, тоді Старочехи виступлять на ново в політичнім житю. (У Русинів було би се не можливе). Все-ж таки виступлять мабуть Старочехи з місцевими кандидатурами, немов для контролї супротив Молодочехів. Дідичі ческої консервативної партиї обіцяли взглядніти справедливих жадань Німців і заявили, що видержуть при засаді цілковитої ненарушимости королівства Чехів і прав конституцийної автономії,котра має свій вираз в неподільним, цілий край обіймаючім соймі. Між ческими Німцями панує розлад, тому они не мають великих надій на переведенє вибору своїх кандидатів.

В заграничній політиці Австрії треба записати важний факт. Міністер заграничних справ ґр. Голуховский взяв ініціятиву для мирного полагодженя розрухів і неладу в Туреччині. Він именно віднїс ся до всїх европейских держав, що підписані на берлиньскім трактатї, щоби они в справі вірменьскім поступали спільно і щоби нї одна держава не робила жадного кроку в тій справі без відомости і згоди других. До сего кроку спонукало ґр. Голуховского іґнорованє Австриї зі сторони Туреччини. Она вислала лише Росиї, Франциї і Анґлії проект реформ вірменьских, хоч на берлиньскім трактатї підписані ще Австро-Угорщина, Німеччина і Італія. Значить, треба було Туреччинї припімнути еї обовязки, і тому вислано на середземне море під командою контрадмірала Земана чотири австрийскі кораблї, а з другої сторони знов напімнути Росию, Францую і Анґлію, щоб не поступали самовільно. Сей крок ґр. Голуховского є дуже щасливий, бо хоч ще доси не наспіли відповіди на то предложенє, то все таки видко охоту до щирого співділаня. Тим знов забирає Австрия в заграничній політиці безперечно своє давне першорядне місце, котре їй головно в балканьских справах належить ся. Надіймо ся, що сей важний крок ґр. Голуховского так само щиро, як був зроблений, буде принятий всїми інтересованими державами для забезпеченя мира.

Новий францускийкабінет Буржоа недавно потерпів невдачу, а тепер знов єму повело ся. Ішло оногди о вибір віцепрезидента парляменту, на котрого опортунїсти кандидували Поанкаре, а тому противили ся радикали і социялісти, що тепер стали партиєю правительственною. Але вкінци вибрано Поанкарого, значить міністерству не повело ся. Говорено загально, що дни нового кабінету почислені, бо не має сталої більшости, та минувшої пятниці показало ся що иньшого. Кабінет виступив перед палату не яко радикальний, але умірковяний, заявляючи, що на тепер противить ся цофненю устави о анархістах. А палата приняла 347 голосами против 87 то заявленє до відомости і ухвалила кабінетови вотум довіря. Дуже прихильно віднесть ся кабінет в справі страйку робітників в Кармо і тим з'єднало собі їх прихильність. З того видко зручність Буржоа, котрий знає хвилеву ситуацию використати в свою користь.

Ціла анґлійска суспільність, а з нею також цілий політичний сьвіт очікували з цікавостию і несупокоєм бенкету в льондоньскім Ґільдгаль, на котрім мав льорд Сельсбері в присутности маґнатів промову. В ній він залвив гадку цілого кабінету. Найцікавійшим був уступ о анґлійскій політиці супротив Туреччини. Змістом промови була гадка: успокоєнє для цілого сьвіту, лише не для Туреччини. Сельсбері заявив, що Анґлія поступати ме в вірменьскій справі спільно з иньшими державами і не буде розвивати осібної діяльности, що нема небезпечности для загального мира, як довго між народами цивілізованої Европи є єдність. Але в промові льорд Сельсбері цілком недвозначно заявив, що вкінци надоїсть Европі вічний лемент о поміч зі сторони султана, що надоїсть так само вічне вагане султана, а тоді певно не завагає ся Европа Туреччину розібрати між себе. Тому залежить від султана, чи хоче, щоби Туреччина дальше істнувала або нї. Сї слова мусїли викликати в Царгороді занепокоєнє, тим більше, що всї переконані о рішучости льорда Сельсберіого, котрий в своїй політиці визначує ся перосьвідченем, що Туреччина не може істнувати, коли опре ся на старих традициях ісляму і спротивить ся вимаганям новочасного правного стану.

Туреччина стала ся тепер предметом загального інтересу. Всї европейскі держави незадоволені з становища султана супротив вірменьских реформ. Ми вже на иньших місцях згадали про се, а тут додамо ще про ситуацию в самій Туреччині. Именно султан змінив не лише міністерство, але також — а се найважнїйше — великого везира. Коли недавно тому покликав Кіяміля пашу на великого везира, думали всї, котрі нового везира знали яко приклонника реформ в дусї европейскої цивілізациї, що ось то не задовго вкінци діжде ся Европа мира, бо чей же енерґічному Кіямілю паші вдасть ся перевести заповіджені реформи в жите. Аж тут на раз новий зворот до старого неладу. Палатним інтриґантам удало ся скинути Кіяміля пашу, а єго самого вивезено на силу під надзором війска до Смирни. На єго місце именовано великим везиром рішучого прихильника т. зв. Старотурків, партиї рішучо противної всяким реформам; так само нове міністерство зложене з сторонників старотурецкої партиї. Надто віднзначив султан офіцирів-Турків, що служать у вірменьскім війску і були віддалені задля надужить, великими ордерами за їх „заслуги“, а того самого дня арештовано з незвістної причини понад 100 Вірменів в Царгороді. Коли тепер там такий вітер віє, то ледви чи можна сподівати ся, щоби Туреччина схотїла перевести заповіджені реформи, ну а тоді нехай спімне слова льорда Сельсберіого...

Болгарске собраніє зажадало від князя переступу кн. Бориса на православіє. Князь у своїй відповіди заявив, що то питанє стрічає на великі трудности, хоч він все готов, те справедливе національне жаданє сповнити. До тих трудностий треба зачислити і заявлене князя, що тяжко єму яко вірному католикови, котрий вірить в стійкість доґматів католицкої церкви, приходить ся той переступ. Дальшою трудностию є мабуть єго жена і еї родина, котрі ніколи не згодять ся на переступ кн. Бориса. Тому тягла ся мов червона нитка через цілу відповідь князя гадка: чекайте, дайте менї трохи часу, а я вже все зроблю. Тимчасом постановлено вислати другу депутацию до Петербурґа з желанями для цариці, котра породила велику княгиню... Собраніє радить дальше, але не тїшить ся миром, бо оногди прийшло при справдженю виборів до бійки між консерватистами а приклонниками Радославова.

О повстаню в Хінах доносять з Шанґгаю, що провідник повстанців поставив хіньскому правительству ультіматум, грозячи маршом на сам Пекінґ, коли відповідь не буде прихильна. Повстанці розпоряджають 600.000 людьми і здобули вже богато місцевостий. Хіньскі війска суть здеморолізовані і не здібні до опору.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 21. падолиста 1895. р.

Именованя. Почтовими асистентами именовані в Чернівцях Ляйзер Авґенблік, Мозес Ленцер, Василь Черский і Кароль Сабастияньский, в Новоселици Йосиф Криштофович, в Радівцях Гаврило Теляґа, в Вижници Леопольд Фаулгабер.

Вечерок з танцями устроюють тов. „Руска Бесїда“, „Клюб Русинок“ і „Львівский Боян“ дня 23-го с. м. в льокали тов. „Рускої Бесїди“ у Львові.

Виділ „Руского Касина“ в Дрогобичи скликує на день 23-го с. м. загальні збори, а дня 21-го с. м. устроює то саме товариство вечерок з танцями.

Народнє віче має відбути ся дня 3-го грудня с. р. в Великих Мостисках. На порядку дневнім стоїть справа основаня окружної бібліотеки для селян в окрузї мостеньскім і справа еміґрациї до Бразилії.

Нова філія „Руского педаґоґічного товариства“ завязує ся в Тернополи. В сїй цїли відбудуть ся дня 1-го грудня с. р. в комнатах тамошної „Рускої Бесїди“ перші загальні збори.

Нова філія „Просьвіти“ завязує ся в Раві.

Один так, другий инакше. В „Православній Буковинї“ друкують ся „Записки сумашедшаго“. Очивидно лише через помилку коректора в ті записки божевільного не вложено нотатки, котру читаємо на иньшім місци, а то у переписці редакциї. Редакция „Прав. Буковини“ нїби то відповідає комусь і каже: „Якъ Вамъ такъ и каждому здоровомыслящому человѣку понятно, що украиноманская шайка есть точно такъ для нашего государства якъ и для нашего русского на-

женитьбу, я би его ще дужче любила. А так не гаразд буде.

— Отже я єму скажу: „Цилю, ми ніколи не поберем ся“ — і він піде, а я лишу ся сама. Він надуєть ся, буде на мене вовком дивити ся, а се мене буде дуже болїти.

— Але иньшої ради нема. А як він щось може зачне витворяти, то я з ним зірву цілковито. Най собі йде! Овва, що за ледінь! Най почекає, аби хоть трохи вус підріс!... Зрештою, як собі хочеш!

— Мамцю, сегодня в нас буде Білецкий — сказала Ірина і усьміхнула ся.

— А ти відки се знаєш?

— Я єму оногди казала, аби прийшов завтра-позавтрю. Вчера его не було, отже прийде сегодня. — Дочка сказала се дуже самосьвідомо. Мати видивила ся на неї.

— Що? Ти его запросила? Гарно!... І отсе так без моєї відомости?

— Овва! хиба він мене укусить чи що? Я хочу забавляти ся! — відповіла Ірина уперто і надула губки.

— І ти на те скликаєш хлопців? А ти знаєш, що се значить?! —гримнула добродійка. — Я гадаю, що вона дівчина, а вона хлопців запрошує!... О, я на се не пристану! Ти менї з тим Білецким не будеш заходити ся — розумієш?!

— Чому нї, коли він менї сподобав ся! — відтяла Ірина.

(Дальше буде).

рода опасною, ибо она старается основати якоето вавилонское или ягеллонское царство на развалинахъ нашего государства, Австріи, и иныхъ государствъ, и понятно, що украиноманскій свистокъ. фонетическая „Буковина“ такъ нашему государству якъ и нашему русскому народу громадный вредъ приноситъ, о чомъ на дняхъ будетъ много говоритися въ Державной Думѣ. На сію тему будемъ писати точнѣйше и обстоятельнѣше, если намъ Богъ поможетъ частѣйше издавати нашу газету, о чемъ мы всѣми силами стараемся.“ Отже цікаво передовсім то, що *Буковина* думає розвалювати Австрию (иньші наші вороги говорять зовсім противно); відтак дуже нам приємно довідати ся, що хтось *Буковині* хоче зробити рекламу в раді державній, за що ми дуже вдячні, а вкінци заповідаємо Православній Буковині і всім, кому то треба знати, що „на сю тему будемо писати точнійше і ширше, єсли нам Бог поможе від нового року щодня видавати нашу ґазету, о що ми всіми силами стараємо ся“.

Великі повени навістили сими днями Росию, особливо столицю царства Петербург і закавказкий край. В Петербурзі виступила з берегів Нева і залила низше положені части міста. В ночи на 14-го с. м. вода стояла на деяких улицях аж по самі ліхтарні. Страти мають бути величезні. — В закавказкім краю знов вилила ріка Кура і знищила місто Ґорі, богато сіл та зелізницю на просторі кількасот верств. Кажуть, що треба буде три місяці часу до відбудованя зелізниці.

Сїмнайцять лїтний розбійник. Перед судом присяжних в Градци вела ся розправа против 17-лїтного хлопця Антона Вайса, обжалованого о розбійниче убійство. Именно в часї купели задушив Вайс свого товариша Петра Гофера на то, щоби забрати єго гроші (3 зр.), капелюх і одїнє. На основі одноголосного вердикту судиїв присяжних засуджено єго на 15 лїт тяжкої вязниці.

Великаньске слїдство против скарбової сторожі розпочало ся у Відни. Більше як 200 стражників, між ними також респіцієнтів, обжаловують о принимане дарунків від властителів броварів. Показує ся, що вже від довгих лїт заведено звичай, що сторожі скарбові при нагоді ревізиї в броварах одержували там щоденно перекусу і певну скількість пива.

Безрога з'їла дитину. Селянка В. Дась із річнцкої Волї коло Тарнобжеґа вийшла оногди з хати і лишила в нїй двоє дітий, в віці двох і чотирох лїт. В хатї була й безрога, котра кинула ся до меньшої дитини і відкусила їй одну руку по локоть, а у другій долоню. За кілька годин дитина померла.

Загадочна смерть. 15-лїтна дївчина Анеля Ґумцеля з Улянова пішла дня 1-го с. м. на гріб свого брата, щоби єго вінцем прикрасити. Серед молитви она померла без попередних найменьших познак якої недуги; смерть наступила імовірно з надмірного душевного зворушеня.

Убійник тестя. В селї Королївцї коло Бродів мешкав Яків Кун разом з своїм тестем Гефнером. Сей пропивав все цїлий заробок, замісць єго давати на удержане. З тої причини прийшло дня 5-го с. м. до великої сварки між ними, підчас котрої Кун пхнув свого тестя Гефнера ножем пять разів в плечі. Тажко раненого відставлено до брідского шпиталю, а убійника арештовано.

Нещастний запис. Одна богата пані в Вісбаденї в Нїмеччинї, умираючи на весну, записала в завіщаню своїй служници 100 тисяч марок. Дївчина, одержавши ті гроші перед килькома місяцями, почала вскорі зраджувати ознаки божевільства. Уникала людий, дрожала на вид кождого, хто до неї наблизив ся, а то божевільство збільшило ся в послїдних днях так дуже, що треба було єї умістити в шпитали. Причиною божевільства став запис богатої панї, бо дївчинї здавало си, що єї хотять убити і обрабувати.

Помер о. Ілярій Пачовский, гр. кат. парох в Русятичах, ходорівского деканату, в 41-ім роцї житя, а в 11-ім сьвященьства.

МАЛИЙ ФЕЙЛЄТОН.

Думки на часї.

Бувають недосьвідні народи, так само як недосьвідні люди — каже Брандес у своїй працї про натуралїзм в Анґлії (ст. 160). Чи не мав він Русинів на думцї?

Кажуть, що Поляк мудрий по шкоді. Про Русина того не можна би сказати — замітив очайдух.

Лише невільники борють ся за одного чоловіка, а бороти ся треба би дїйстно лишень за нарід — сказав ґр. Peterborough (гл. Вольтера працю про часи Людвика XIV). А у нас як часто борба полїтична єсть борбою о одного чоловіка!

Нїчо так не лютить пристрастних умів, як холодний спокій; тому то спокійне розбиране руских хиб так не подобає ся Русинам, котрі все ще більше серцем розбирають полїтику, як розумом.

Прихильники п. Романчука зносять терпеливо тяжкі удари отвертих ворогів-москвофілів; коли-ж їм *Буковина* виткне дещо, хоч би й дуже лагідно і в найлучшім намірі, они не можуть того стерпіти. Така уже натура людска..

Єсть противники такі, з котрими веде ся суперечку і треба вести з капелюхом в руцї, але єсть і такі, що і капелюх на голові — за велика для них честь. Наші декотрі полїтики не роблять таких ріжниць поміж противниками і замісць держати капелюх в руцї, плюють в очи.

Дѣло називає прихильників партиї Барвіньского яничарами. Не могли би ми довідати ся, яку оно назву має для москвофілів?..

Правительство підпирало через 30 лїт москвофілів і дало їм силу; коли-ж тепер оно хоче їм ту силу відобрати, самі народовцї називають се нарушенєм свобід конституцийних. А то, що правительство підпирало їх довший час против руского народу, не було нарушенєм конституциї? Чи той, хто заподіяв лихо, не повинен сам єго направити?

Ми не жиємо для сякої або такої полїтики, тілько для наших ідеалів!

Опозиция то средство до цїли, а не цїль сама! Чи богато Русинів памятає то добре?

Коли прекрасні композициї Масканього стануть виграватн катаринки по подвірях домів, то і Маскані і єго прихильники будуть затулювати уха. Таке діє ся і з нашими гаслами полїтичними. Не Маскані, а катаринкарі з'огиджують їх.

Зносини поміж опозиціоністами а опортуністами не тілько можливі, але й повинні бути; розуміє ся, се можливе не в нас, де посли ненавидять ся між собою лично ще з шкільних лавок.

Ненависть до правительства і Поляків не повинна у нас бути мірою руского патріотизму, лише любов до свого народу, підперта дїлами; лише любов до свого повинна лучити Русинів разом; сама ненависть до противників — то за слабий лучник.

Наша радість з того, що вже маємо, єсть без причини далеко меньша, ніж смуток з того, чого не маємо — і тому ми такі зневохочені. Головною задачею полїтиків наших єсть: увести в тім взглядї рівновагу в уми рускі.

Коли би Русини на заводжанє у себе ладу ужили лише четверту частину тих заходів, яких уживають на вводжене і підтримуванє неладу у себе, то не потребували би лякати ся нї неприхильних правительств нї Поляків.

Правдиві приятелї то так як занадто добрі жінки суть прикрі, бо они вважають своїм обовязком, говорити завсїгди правду, а правда єсть звичайно немила — писав славний оператор і славний мислитель Більрот у своїх листах. Єго слова, на наші полїтичні відносини взяті, звучили-б так: „Правдиві приятелї народу то так як занадто добрі жінки суть прикрі, бо они вважають своїм обовязком говорити завсїгди правду, а правда єсть звичайно немила. Таким приятелем народу єсть *Буковина*, а проте писати правду буде!

ТЕЛЕҐРАМИ „БУКОВИНИ“.

—о—

Відень, 20. падолиста. Урядова Wiener Zeitung оголошує, що цїсар надав Слятін пашї комтуровий хрест ордера Франц-Йосифа з звіздою; дальше оголошує розпорядженє про нову орґанїзацию лїснично-технїчної служби при полїтичних урядах.

Відень, 20. падолиста. Після поданих вістий в часописах замовлено на день 26-го с. м. для австрийскої цїсаревої в Капготелю в Сан Мартен помешканя; в лютім с. р. мають ся до того ще кілька помешкань замовити, з чого заключають на приїзд цїсаря.

Рим, 20. падолиста. Кардинал Люціен Бонапарте помер на удар серця.

Софія, 20. падолиста. Князь Фердинанд одержав з нагоди роджения князя Кирила від султана і иньших суверенів поздоровляючі телеґрами. Росийский цар відповів благосклонно на поздоровляючу телеґраму князя Фердинанда до роджения великої княгинї Ольги.

Льондон, 20. падолиста. Рімстемпех помер в ночи.

Відень, 20. падолиста. Урядники канцеляриї ради державної зійшли ся сегодня на нараду, щоби постановити зміни домашного порядку для недопущення надмірного переповненя ґалерий і скандалів на них.

Відень, 20. падолиста. „Wiener Abendpost“ заявляє, що вість о устпленю ґр. Кільмансеґа з місця віденьского намістника зовсім неправдива і що тим також відпадають всякі тенденцийні комбінациї.

Відень, 20. падолиста. Супротив вісти з Риму в Neue fr. Presse, мов би Росия в послїдній годинї заявила, що не може приняти предложення Австро-Угорщини, констатує Fremdenblatt, що Росия кладе велику вагу на однодушне поступованє всїх держав, згоджує ся в принципі на подвійне число стацийних пароходів в Царгородї і дїйстно приготовила висилку другого росийского военного пароходу. Росия признала, що висилка фльоти зі сторони великих держав, котра в Царгородї зробила спасенний вплив, була на місци. Росия знаходить ся отже на тім самим становищ, що й иньші держави, бо нїхто не наперав на закінченє вірменьских розрухів так як Росия. В тім змислї притакнув росийский кабінет в льояльний спосіб австро-угорским предложеням. Лише в одній точцї, именно що-до modus procedendi не годить ся Росия з предложенями. Австро-Угорщина тої гадки, що при хвилевім небезпеченьстві амбасадори в Царгородї мали-б право до однодушних заряджень; Росия-ж думає, що не треба амбасадорам давати далекосяглих повномочий, а лише кабінети повинні однодушно поступати.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львові Костем Паньковским, вийшли доси сї книжочки (разом чисел 13):

Байки Евґена Гребінки (10 кр.)
Малярі, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)
Пролїсок, поезиї Павла Граба (20 кр.)
З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
Поезиї Осипа Маковея (20 кр.)
Оферма, оповідане его-ж (10 кр.)
Твори Івана Сурика, переклад з російского (10 кр.)
Українські писаня Митра Олєньковича (10 кр.)
Писаня Василя Кулика (10 кр.)
Чернеча республика на Афонї — Василя Щурата (10 кр.)
Нарід в неволї (то що було друковане і в *Недїлї*) — 10 кр.
Микола Палкин Льва Толстого, оповідане 10 кр.)

Останні романи Г. Сінкевича. Два відчити М. Грушівського, читані в львівськім „Клюбі Руснок“. Видане Василя Лукича. Накладом ред. „Зорі“. 16⁰. 50 стор.

Твори Степана Руданьского. Том І. Піснї Приказки. Прислівя. Байки. Бібліоґрафічний показчик. Заголовки „Сьпівомовок“. Видане М. Комара. Коштом видавця. — У Львові 1895. 16⁰ 192 стор. Ціна 40 кр. (в портретом автора).

Кобзар Тараса Шевченка. Выбôръ поезій для народу. Частина друга. — (Книжка тов. „Просьвіта“ у Львові чч. 184—185) мал. 8⁰ 136 стор. Ціна 20 кр.

Повістки і ескізи з українського житя — А. Кримського, появили ся у Львові з друку. 8⁰ Стор. I—IV+1—322.

Василь Чайченко. Байки. — Накладом редакциї „Зорі“ у Львові, мал. 8⁰ 68 отор. — Ціна 30 кр.

Видає тов. **„Руска Рада“** в Чернівцях. Відповідає за редакцию **Осип Маковей** **З друкарні Г. Чоппа.**